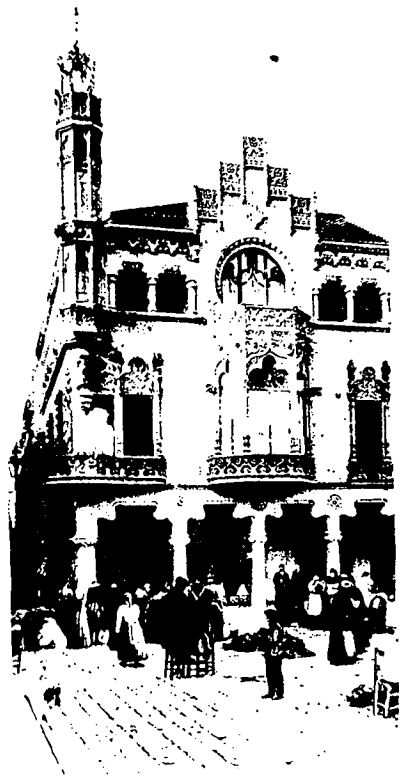
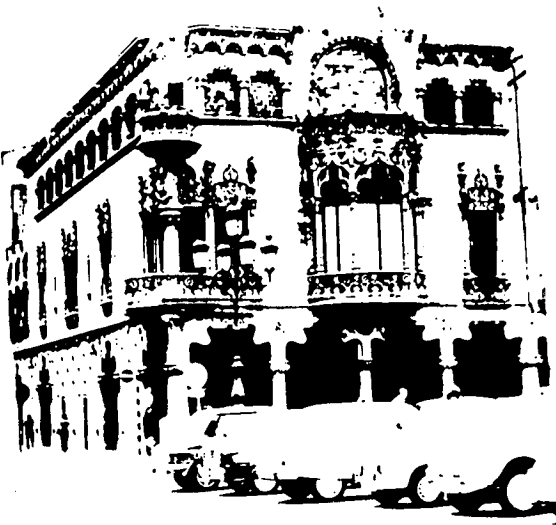

Elogi de

DOMENECH i MONTANER

Trobar, dins la grisor dels edificis de Reus, una obra racional, esplèndida i nombrosa és gairebé un impossible. Però és precisament aquest el cas dels edificis Institut Pere Mata (1897-1919), Casa Rull (1900), Casa Navàs (1900) i Casa Gasull (1911-1912), obres modernistes de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner (1850-1923). Qualsevol d'aquests edificis representa una fita en l'arquitectura catalana, i d'una manera especial l'Institut Pere Mata i la Casa Navàs, construïdes en la seva època de maduresa, quan inicià l'ornamentació floral, una ornamentació racional, als capitells de les columnes als porxos de la Casa Navàs i que, posteriorment, havia de portar a la màxima evolució en la construcció de la Casa Fuster, a Barcelona. Però la Casa Navàs, un dels màxims exponents de l'arquitectura modernista, és una de les cases més descurades de Reus, ensulsida la torre

que feia cantonada al carrer de Jesús i a la plaça del Mercadal i amb els senyals evidents dels estralls pel pas del temps. Un temps, però, que ha respectat la meravellosa entrada a la casa, amb l'escalinata carregada d'elements de forta influència oriental i tradicional catalana, que juguen amb els espais, silenciosos, perfectament resolts, on entra la llum, tèbia, suau, alhora acollidora i imponent. Una obra meravellosa, desconeguda. Considerada avui, potser, un edifici més i no una obra excel·lent, patrimoni cultural de tota la col·lectivitat. Potser en una societat poc donada a l'elogi sistemàtic, l'obra de Montaner i els seus col·laboradors (el mallorquí Gaspar Homar entre ells, autor dels mobles del menjador i de la xemeneia de la mateixa Casa Navàs) exigeix un màxim d'atenció. Dins l'escàs patrimoni reusenc, la Casa Navàs és més que un edifici local. Es una de les més importants mostres de l'arquitectura modernista.

G. B.

5